

τανικών» δέμα τῶν 17ου φύλλου ἔστειλα ἐκ νέου.) **Ἀκακίαν** (ἔστειλα) εἶσαι τώρα ἐντελὴς καλὰ; γράψε μου νὰ χαρῶ;) **Σαντεκλαίρ** (τὸ μέγεθος τοῦ ψηφοδέλτιου θὰ τὸ ὄρισω εἰς τὸ 26ον φύλλον, ὅταν θὰ προηγουμένη ἢ ψηφοφορία διὰ τὴν Β' Τριμηνίαν) **Ἑλληνικόν** **Ἰδεώδες** (ὅλα ἐλπίθησαν καὶ σοὺ ἀπῆγγεσα διὰ δελταρίου) **Δάφνης Στέφανον** (ναί, ἦτο λάθος) **Ἀργυρ. Δοξασμένην Γαλανόλευκην**, **Ἐθνικὸν Σύμβολον, Δαφροστεφῆ Ὀλυμπιονικῆν**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9ην Μαΐου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Νέος 132ος Διαγωνισμὸς Ἀύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου**
(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21ης Ἰουνίου)
- 233. Δεξ γριφος**
Ἐν χρονικὸν τὸ πρῶτον μου, Ἀντινομία τ' ἄλλο.
Ὅνομα δένδρου τ' ἔβην μου, Γνωστὸν σοῦ, ἂν δὲν σφάλω.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Παπαγάλου τοῦ Τάσρου
- 234. Στοιχειόγραφος**
Ὅπως εἶμαι ἂν μάστιξ,
Εἰς τοὺς κήπους εὐωδιάζω.
Ἐνα Φι ἂν μοῦ κολλήσῃς,
«Φιλικόν» σοῦ παρουσιάζω.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης
- 235. Μεταγραμματισμὸς**
Μία πόλις τῆς Ἑλλάδος
Ἄν ἀλλάξῃ ἓνα γράμμα,
Ποταμὸν τῆς Ἰταλίας
Θά δηλώσῃ ἐν τῷ ἄμα.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἑλπίδος
- 236. Πορμαίς**
+ Οἱ σταυροὶ πρωτεύουσα Εὐρώπ.
* + * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
** + ** = Γῆρας φοβερόν.
*** + *** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
**** + **** = Ὅρος ἑλληνικόν.
Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Ναυτικῆ τοῦ Ἀβέρωφ
- 237. Φύρδην Μίγδην**
Ἡ ἐναπὶ ναχτὲς ζεγετροτάταια
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Σταγόνας Δρόσου
- 238. Κεκοιμημένον Ἀπόφθεγμα**
Δύο μαθήτρια καθήνται εἰς τὸ δωμάτιον.
Ἡ μία παίζει, ἡ ἄλλη μελετᾷ ἱστορίαν.
Τῶν ἡρώων μας ἡ δόξα πολὺ τὴν ἐνθουσιάζει. Αἱ ἀκτίνες τοῦ δύνοντος ἡλίου εἰσέρχονται τώρα εἰς τὸ δωμάτιον. Καὶ ἡ ἄλλη θάρχησεν νὰ μελετᾷ, ἀλλ' αὐτὴ ἀργότερα, μετὴν ἀνατολὴν τῆς σελήνης καὶ τὸ φῶς τῆς λάμπας.
[Αἱ λέξεις αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ Ἀπόφθεγμα ὑπάρχουν κατεσπαρμέναι, μετὴν σειρὰν τῶν, εἰς τὸ ἀνωτέρω κείμενον].
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Γέρω-Δήμου
- 239. Δογοπαίγιον**
Ποία πόλις προστατεύει τὰ πλοῖα;
Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀσχημάτου Τηλεγράφου
- 240. Ἀκρόστιχίς ἐξ ἀντιθέτων**
Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων τοιαῦτα, ὅστε τὰρχικὰ τῶν ναποτελοῦν ἀρχαῖον γυμνικὸν ἐκ δύο λέξεων:
Ἀμαθής, ὀλιγός, ἀνεγής, ἀρρωστος, εἰλικρινής, ἀργία, ἔξυπνος, ἀδυναμία, ἐπιτετηδευμένος, ἀρνοῦμαι, ἀμελής, ἀσχημος, ὠθῶ.
Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Χαμ

241. Φωνηεντόλιπον
6-μδν-πρτν
Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Τρελλολοῦλου τοῦ Κάμπου

242. Γριφος
8, 15'
Υιὲ Α+Ε 4, 20' a
11, 10"
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης τῶν Μεδίκων

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18

172. Ἐρμάριον (ἔρμα, Ρίον.) — 173. Εὐρώπη (εὐ, ρῶ, πῖ.) — 174. Σῦρος-Κῦρος. — 175. Ε Α Π Σ 176. ΚΑΛΧΑΣ-Υ Α Δ ΙΒΗΡΙΑ (ΚΙθαρῶν, ἌΒεσσαλῶν, ΔΗρ-Ι Κ Τ Ι Ν Ο Σ γος, ΧΡυσός, ΑΙθιο-Κ Σ Π πία, ΣΑρδαίς.) — 177. Α Σ Ο Εὐτυχεῖς οἱ συνδρο-Ρ Α Σ μρηταί τῆς Διαπλά-σεως. — 178. Μηδενὶ οὐ φορῶν ὄνειδίσας. (Μηδὲν εἰς ἐμ φῶρ ἄνω νῆ δις-εἰς.)

Ἐξεδόθη:
Τ' ΔΕΕΧΑΣΤΑ
[Ἀναμνήσεις τοῦ πολέμου τοῦ 1897]
ὑπὸ ΕΥΣΤΡ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ
Τιμᾶται δρ. ἢ φρ. 2.
Διὰ πᾶσαν παραγγελίαν ἀπευθεῖαι πρὸς τὸν συγγραφεῖα: κ. Εὐστράτιον Εὐστρατιάδην, Τράπεζα Ἀθηνῶν, Ἀθήνας.

Μικρὰ Ἄγγελια
[Ἡ λέξις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον μετὰ παχέα στοιχεῖα τὸ διελθόν, καὶ μετὰ κεφαλαία τὸ τοπιλάσιον. Ἐλάττωτος ὅσος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἐπιπλέον τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στιχὸς, εἴτω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἀπλᾶ. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἄγγελια δὲν δημοσιεύονται].

Θερμῶς εὐχαριστῶ ἅπαντας τοὺς ψηφισάντας με. — **Γλυκεῖα Ἑλλάς.** (IB, 108)

ΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
Υποψήφια Δημοψηφισματός: **ΘΡΙΑΜΒΟΣ**

ΝΕΟΝ ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
Λόγω τῆς κολοσσιαίας ὄντως ἐπεκτάσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν προέβη εἰς τὴν μίσθωσιν καὶ νέου μεγάρου εἰς τὴν λεωφόρον Κηφισιάς, παρὰ τὸ Ἀνάκτορον τοῦ πρίγκιπος Νικολάου. Τὸ μέγαρον, μετὰ περιόχην ἐκ πέντε χιλιάδων πήχεων, θὰ περιλαβῇ τὰς τάξεις τοῦ Νηπιαγωγείου, τοῦ Δημοτικῆ καὶ τοῦ Ἑλληνικῆ σχολείου· ἥτοι ἐν αὐτῷ θὰ γίνωνται δεκάτ' αὐτὰ ὡς ἐσωτερικὰ, ὡς ἡμισύσσιτα, καὶ ὡς ἐξωτερικὰ ἀπὸ 5—13 ἐτών. Ἐγκαταστάσεις λουτήρων, ἀποχωρητηρίων καὶ νιπτήρων τελειοτάτου συστήματος θὰ γείνουσι κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς σχολικῆς ὑγιεινῆς. Μέγα ὑπόστεγον θὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν γυμναστικὴν

καὶ διὰ τὰ διαλείματα κατὰ τὰς κακοκαιρίας. Παρηγγέλλοσαν δὲ εἰδικὰ θρανία διὰ τὰς ὑπαίθριους τάξεις, αἵτινες θὰ λειτουργοῦν τὰς χειμερινὰς ἡμέρας καὶ τὰς θερινὰς ἡμέρας τοῦ σχολικοῦ ἔτους.
Οὕτως οἱ μικροὶ θὰ εἶνε ἐντελῶς ἀπὸ λαγμένοι τῆς ἀλβερίας; ἐπιδράσεως, ἦν ἐπὶ τῶν εὐπλάστων αὐτῶν ψυχῶν ἀκούων αἱ ἀρχαὶ καὶ αἱ ἐξῆς τῶν μεγαλειότητων τροφίμων. Ἡ ὑποδουλοσύνη τοῦ τμήματος θὰ ἀνατεθῇ εἰς ἓνα τῶν πλέον δοκιμασμένων παιδαγωγῶν τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς.
Τὸ ἥδη ὑπάρχον μέγαρον τῆς Σχολῆς παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου θὰ χρησιμοποιοθῇ διὰ τὰς τάξεις τοῦ Γυμνασίου καὶ διὰ τὴν Ἐμπορικὴν Σχολὴν, εἰς ἣν θὰ ἐπενεχυθῶσι πολλαὶ μεταρρυθμίσεις καὶ θὰ γίνουσι ἐγκαταστάσεις τραπεζικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ γραφείου, χημείου κλπ. Ἰκανὸς ἀριθμὸς μεμονωμένων δωματίων θὰ ἐπιπληθῇ καταλλήλως διὰ φοιτητὰς σπουδάζοντας τὰς ξένας γλώσσας καὶ διαιτωμένους μετὰ τῶν ἐσωτερικῶν Εὐρωπαίων καθηγητῶν τοῦ τμήματος τούτου τῆς Σχολῆς.

Ο Σύλλογος «ΠΛΑΜΗΔΗΣ» εὐχαριστεῖ πάντας τοὺς ψηφισάντας τοὺς ὑποψήφιους τοῦ **Ἐξεδόριστον Βασιλῆαν καὶ Δάφνης Στέφανον.** (IB, 111)

Α νταλλάσσω c. p. καλλονὰς mates. — Ρέμδην p.r. Χαλκίδα. (IB, 112)

ΒΒΑΜΑΙΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 21ου ΦΥΛΛΟΥ
(*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 209)
ἈΘΗΝΩΝ: Μαρία Γ. Βλαδιμήρου, Ἰωάννα Π. Βλαχογιάννου, Μιχ. Α. Μαυροῦλης, Μαρία Σταματοπούλου, Χρυσὸ Πανθῶν, Χρυσὴ Μάσια.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Γιαννοῦσης, Γ. Ν. Βαμβακίτης.
ΕΠΑΡΧΙΩΝ:
ΚΑΡΑΪΤΣΗΣ: Γ. Δ. Γούλας (21).
ΚΕΦΑΛΑΗΝΙΑΣ: Παράσκευα Χ. Κουλουμπῆ.
ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Γ. Δημόσιος.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Ἀλεξάνδρα Δ. Καραῖσου, Στεφ. Δ. Καραῖσος.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Χρυσάλλης (21) Ἐλευθερία Τρανῶκη.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Μαρία Χ. Λεοντίου, Σερφοφῶν Λαβίδας, Πηνελόπη Σ. Κωνσταντίνου, Ν. Καλλιῆς.
ΣΤΕΦΑΝΟΥ: Πάσης Πη. Π. Ἐμμανουήλ (20, 21).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τῶν εὐρόντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖδια καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ΣΕΝΟΦΩΝ ΛΑΒΙΔΑΣ ὁ ὁποῖος ἐνεργήσῃ διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.
Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρα ἰσοδυναμεῖ μετὰ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρα).

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Οἱ ἔχοντες ἑλλιπὴ τὸν τόμον τοῦ 1911 ἐνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτά τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1911, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύσουν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὄψεις καὶ ἐκ τῶν ὀλιγομένων Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικῶ: Ἔτησια . . . . . δρ. 8,— Ἐξάμηνος . . . . . 4,50 Τριμηνος . . . . . 2,50</p> <p>Ἐξωτερικῶ: Ἔτησια . . . . . φρ. 10,— Ἐξάμηνος . . . . . 5,50 Τριμηνος . . . . . 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ: 1879</p> <p>ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος</p> <p>Ἐν Ἀθήναις, 19 Μαΐου 1912</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον</p> <p>Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 25</p>
--	---	---

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ
[ΜΤΕΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ' (Συνέχεια)
Ὁρθιοὶ αἱ ναῦται ἐξηρῶνουν τὸν ὄριζοντα, χωρὶς νὰ διακρίνουσι ἄλλο τι, εἰμὴ τὰς ἄλλας λέμβους τὰς πλήρεις ναυαγῶν.

Τροῦ ἀπεκρίθησαν ὑψώνοντες τοὺς ὄρους. Συγχρόνως ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐξέτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἐδίεξε, μετὰ ἀποθαρρυντικὸν κίνημα, τὴν θάλασσαν.
Ὅσον μακρὰν ἤμπορεύσε νὰ φθάσῃ, τὸ βλέμμα μέσα εἰς τὴν ὀμίχλην, ὁ Ὄκεανὸς ἐξετίετο κατηρῆς καὶ ἐρημος.

λως, παρὰ ἂν ἐπεργούσε πλησίον τῶν κατὰ ἀντιπόλοιον ἢ ἄλλο μέγαν σκάφος.
Τὰ τρόφιμα τελειώνουν!
Ἄλλὰ δὲν εἶχαν τύχη! Ὅλον ἐκεῖνο τὸ πρῶν, εἰς μάτην ἐπεσκόπων τὸν ὄριζοντα: δὲν ἐφαίνετο οὔτε ἰστίον, οὔτε κα-

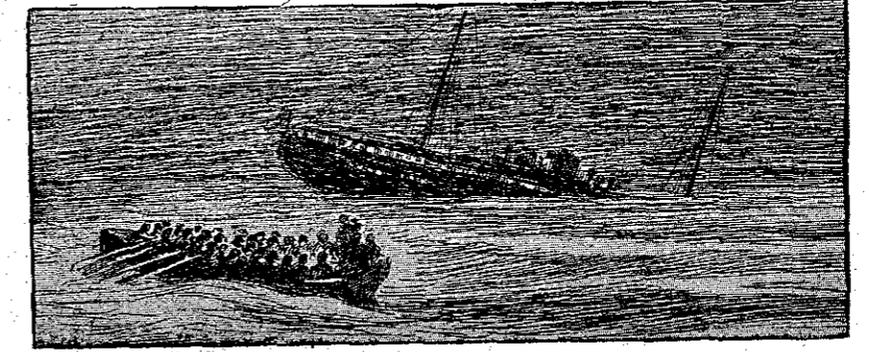

«Δὲν ἦσαν πλέον παρὰ καμμὶὰ δωδεκαριά...» (Σελ. 214, στ. 6')

Ἄλλως τε ἡ ὀμίχλη, μολοντὶ ἐλιγώτερον τώρα πυκνὴ, δὲν ἐπέτρεπε νὰ βλέπῃ κανεὶς πολὺ μακρὰν.
Οἱ ναῦται ἐξανακρίθησαν καὶ ἐπίασαν πάλιν τὰ κουπιά.
Πένθιμος σιγὴ ἐβασιλευε ἀνάμεσα εἰς ὄλους ἐκεῖνους τοὺς δυστυχεῖς, συντετριμένους ἀπὸ τὴν φοβερὰν καταστροφὴν.
Ὁ Πέτρος, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς ἀγωνίας καὶ βλέπων ὅτι κανεὶς ἄμεσος κίνδυνος δὲν τοῦς ἤπειλει, εἶχε κλείσῃ τὰ μάτια ἐπὶ τοῦ ἔδωλίου του, λιχνίζόμενος ἀπὸ τὸ κούνημα τοῦ πλοιαρίου καὶ τὸν ρυθμικὸν ἦχον τῶν κουπῶν.
Ἄλλ' ὄση καὶ ἂν ἦτο ἡ ἐξάντλησις του, ἡ συναισθησις τοῦ καθήκοντος πρὸς ἐκεῖνας, τῶν ὁποίων ἦτο τώρα ὁ μόνος προστάτης, τὸν ἔκαμε ναποτινάξῃ ἀμέσως τὴν νάρκην του.
Παρητήρησε τότε μετὰ ἀνησυχίαν, ὅτι ἡ φαλινοθηρὶς ἐπῆσεν ἐγκαταλειμμένη.
Οἱ ναῦται εἶχαν ἀτίσῃ τὰ κουπιά. καὶ εἰς τὸ ἐρωτηματικὸν βλέμμα τοῦ Πέ-

Τὶ ἀπέγειναν αἱ ἄλλαι λέμβοι; Ἄνετράπησαν μήπως ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν βάρος τοῦ φορτίου τῶν, ἢ μήπως δὲν ἐφαίνοντο, κρυμμένοι ἀπὸ τὰ παραπετάσματα τῆς ὀμίχλης;
Ἐν πάσῃ περιπτώσει, αὐτὸ ἦτο βέβαιον: Ἦσαν μόνοι. Πρὸς τί νὰ ἐξάντλωνται εἰς ματαιὰς προσπάθειας; Ἐἴτε ἐδῶ, εἴτε ἐκεῖ, ἡ θέσις τῶν ἦτο ἡ ἴδια: Ἡ σωτηρία δὲν ἤμπορεύσε νὰ ἔλθῃ ἄ-

πνός! Ἐν τούτοις, ἡ ἀνάγκη τῆς βοηθείας ἦτο ἐπείγουσα καὶ ἐγένετο ὀλονὲν περισσότερον.
Τὸ μεσημέρι, ἓνας ναυτῆς ἀνοίξεν ἓνα κιβώτιον μετὰ γαλέταν, ἐμοίρας τὸ περιεχόμενον του εἰς τοὺς ναυαγοὺς καὶ τοὺς εἶπε:
—Μετὰ οἰκονομίαν ὅσω μπορεῖτε, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχουν ἐστὶ βάρκα παρὰ τρεῖς μόνον κάσας.
—Καὶ νερὸ; ἠρώτησε κάποιος.
—Τίποτε!
Ἡ τρομερὰ αὐτὴ δῆλωσις τοὺς ἀπῆλπισεν ὄλους. Νὰ μὴν ἔχουν νερόν! Ἡ φορικτὴ ἀγωνία, τὸ μαρτύριον θὰ ἤρχιζε μετ' ὀλίγον...
Εὐτυχῶς, —ὑπὸ μίαν ἐποψίν, — ὁ οὐρανὸς διετηρεῖτο νεφοσκεπής. Δὲν θὰ ὑπέβρασαν τὸσον πολὺ ἀπὸ τὴν εἴψαν, ὅταν δὲν θὰ τοῦς ἐψήγεν ὁ ἥλιος.
Ἐν τούτοις, ἅμα ἐβεβαίωθησαν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν οὔτε σταγὼν νεροῦ, οἱ περισσότερον τῶν ναυαγῶν ἤρχισαν νὰ διψοῦν.
Ὅσον ἐπεργούσαν αἱ ὥραι, ἡ βίασας τῆς δίψης ἐγένετο ἀνυπόφορος. Μερικαὶ

«Δὲν ἔμενε τίποτε πλέον ἀπὸ τὴν Ὁβέρων» (Σελ. 206, στ. γ')

γυναίκες, νευρικοί, έκλαιον με λυγμούς. 'Αλλ' ο όμιλος ο άποτελούμενος από την κυρία Ζολλιέ, την 'Ελένη και τον Πέτρον, ήτα ο ήσυχώτερος. Χωρίς να τον ίδη κανείς, ο νέος έμοιράσθη με τας δύο του φίλας ένα καρύδι κολά και οι τρεις έκρατούσαν εις τό στόμα από ένα καμμάτι του πολυτίμου καρπού, τό όποιον, παρα την πικράν του γεύσει, τούς άπήλασσε και από την πείναν και από την δίψαν.

Και ήλθεν ή νύξ ή σκληρά να προσθήσθαι τό φύγός της εις τά άλλα δεινά των ναυαγών. Πυκνή όμίχλη τούς περιέβαλλε. Τά μέλη των αίμοούδιαζαν κ' έπονούσαν από την άκίνησιαν, διότι δεν υπήρχε τόπος να πλωθούσιν.

'Επανειλημμένως ήκούεσθαι άπαισιοι κρότοι σωμάτων πιπτόντων εις την γαλήνιον θάλασσαν, κάποτε με μίαν κραυγήν ή κατόπιν συντόμου πάλης.

'Υπετίθη ότι ναυαγία, βαρυνθέντες να υποφέρουν χωρίς έλπίδα, έπροτίμησαν την αυτοκτονίαν.

'Αλλά τό πρώτ' ο Πέτρος παρετήρησεν, ότι έλειπαν γυναίκες και παιδιά. Οι όλιγοι 'Ιταλοί μετανάσται, οι όποιοι την προτεραιάν ήσαν συμμαζευμένοι επάνω εις τά κιβώτια της γαλέτας, έκάθηντο τώρα εις τας θέσεις των και περιέφερον γύρω των βλέματα στυγνά.

Κανείς δεν έτόλμησε να κάμη παρατήρησιν, ο Πέτρος όμως άνεκοίνωσεν άγγλιστί τας ύποψίας του εις την κυρίαν Ζολλιέ. Και άπεράσισε τά έταγρυνή διαρκώς επί των προσπατευομένων του, μετά των όποιών, κατ' εύτυχή σύμπτωσην, κατέβη εις τό κύτος της φαλαινοθηρίδος, τό μέρος τό εύρισκόμενον πλησίον του πηδαλιού, τό όποϊόν έκρατούσεν ένας ναύτης με φυσιογνωμίαν άγαθήν.

Οι πλέον έπικίνδυνοι επιβάται άνηκον εις την όρδην εκείνην των μεταναστών, οι όποιοι είχαν επιπέσει μετά την επιβίβασιν των γυναικών και των έπιβατιών της πρώτης. Εύτυχώς, όλοι σχεδόν εύρίσκοντο εις την πρόραν της φαλαινοθηρίδος, πράγμα τό όποϊόν, προς στιγμήν, έκαμε τόν νέον να ήσυχάσθαι.

— Ας κοιμηθούμε λιγάκι την ήμέραν, ειπε, διά να έμειθα άγρυπνοι την νύκτα.

'Εποθετήθησαν όσον καλλίτερα ήμπορούσαν και παρεδόθησαν εις τόν ύπνον, ο όποϊος, επί τινος ώρας, τούς έκαμε να λησμονήσουν τά δεινά των.

Οι ναύται δεν έκοιμηλάτουν πλέον ειμή κατά διαλείμματα, νωθρός και άνευ

έλπίδος. 'Εν τούτοις ή άτμόσφαιρα έκάθαρζε. Φαίνεται ότι είχαν άπομακρυνθί άρκετά από τό όμιχλώδες, τό δλέθριον μέρος του ώκεανού, όπου έξακόσιοι άνθρωποι είχαν εύρη τόν θάνατον εντός ήμισσίας ώρας. Περὶ τό τέλος μάλιστα της ήμέρας άνεφάνη εις τόν δυτικόν όρίζοντα και ο ήλιος, φέρων μίαν ώραιάν νύκτα, διασηή, άστερόεσσαν και χλιεράν.

'Αλλά πόσον υπήρξε βραδεία και επίπονος διά τούς ναυαγούς ή ώραία αυτή νύξ! Η πείνα και ή δίψα τούς έβασάνιζαν και διαρκώς ήκούοντο οι γογγυσμοί και οι θρήνοι των.

Το πρώτ' δύο κυρία εύρέθησαν νεκρά. 'Ήσαν ακριβώς εκείναι, οι όποιοι, πρό όλίγων άκόμη ήμερών, είχαν διοργανώσθαι την συναυλίαν ύπερ των μεταναστών.

Και τώρα, — τι είνωνεία! — δύο τρεις

«Από σαρανταοκτώ ώρών, δεν είχαν βάλη εις τό στόμα των τίποτε...» (Σελ. 214, στ. γ')

από τούς εύηργετημένους αυτούς, τας έπέταξαν εις την θάλασσαν με άγρίαν χαράν, διότι επί του πλοιαρίου θά ήσαν δύο στόματα όλιγώτερον και δύο θέσεις περισσότερον...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ' ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ!

'Από την πείναν.

Όκτώ ήμέραι και έπτά νύκτες φοικώδεις, άνεκδιήγητοι, έπέρασεν βραδείως, χωρίς νερόν, υπό καυστικόν ήλιον.

Πολλοί δυστυχείς, άπαλλασσόμενοι από τά δεινά των, έθάπτοντο εις την ήσυχον εκείνην θάλασσαν, μόλις κυματίζουσαν υπό τό φύσημα της αύρας.

Δέν ήσαν πλέον παρα καμμία δωδεκαρία, — οι εύρωστότεροι, οι ισχυρότεροι άνδρες, και έντός αυτών οι τρεις μας φίλοι, διατηρούμενοι με τά καρύδια, τά όποια ο πλοίαρχος είχε βάλη εις την τσέπην του Πέτρον.

Η κυρία Ζολλιέ και ή 'Ελένη ή-

σθάνοντο μεγάλην άδυναμίαν, αλλά δεν υπέφεραν και τόν πολόν.

Τώρα που ή φαλαινοθηρίς είχε γίνη πάλιν εύρύχωρος, ήμπορούσαν κάποτε κάποτε να έξαπλώνονται επί των δύο έδωλιών της πρόμνης και να αναπαύωνται όλίγον.

Ο Πέτρος δεν τας άφινε καθόλου, δεν έκουμάτο ποτέ συγχρόνως με αυτάς, διότι έφοβετό τούς άγριανθρώπους που είχαν άπομείνη εις τό πλοιαρίον.

Από τινων ήμερών, οι άπαισιοι αυτοί άνθρωποι, συσπειρούμενοι εις την πρόραν, όσάνκις ο θάνατος τούς παρέδιδε κανέν πτώμα, έκαιμαν έν κρυπτή εύωχίαν καννιβάλων, μετά τας όποιας κατέπιπτον άδρανεις, άσθενεις, άποκηνωμένοι εις τό κύτος της φαλαινοθηρίδος, όπου έκουμάντο βαρεία.

Από τούς δέκα ναύτας, τούς όποίους είχαν επιβιάσει, ο κ. Δελάρζ, έμεινον μόνον τρεις.

'Επί πολόν είχαν άντιστασθή εις τας προτροπάς των άλλων, προτιμώντες να πομαρυνθούσιν τά φρικώδη των γεύματα.

Από τούς δέκα εκείνους ναύτας, οι έπτά είχαν υπάγη «να θρέψουν τά ψάρια» όπως τό έλεγαν οι 'Ιδιοι, πριν να σημάνη και δι' αυτούς ή τελευταία ώρα.

Τέσσαρες εξ αυτών είχαν αποθάνη εις ένα από τούς παροξυσμούς της άνωμόμου έκείνης νόσου, την όποιαν προξενεί ή πείνα και εις τούς ίσχυροτέρους.

'Αλλ' ο γηραιότερος, καθ' ήν στιγμήν ήτοιμάζετο να φέρη εις τό στόμα την άπαιτιαν τροφήν, την άπερίφη με φρίκην, διεκέλισε την κουραστήν και έρριψθη εις την θάλασσαν, βέβαιος ότι θά κατεβροχιθίετο άμέσως.

Πραγματικώς, από την πρώτην νύκτα, ή φαλαινοθηρίς συνωδεύετο από πέντε εξ καρχαρίας, οι όποιοι έκολυμβούσαν περίξ του πλοιαρίου, περιμένοντες την λείαν των.

Οι τρεις τελευταίοι ναύται δεν είχαν τόν ίδιον ήρωισμόν. 'Ησχύοντο, αλλά δύο φορές είχαν υποπέσει εις τόν καννιβαλισμόν, εις την ανθρωποφαγίαν, παρασρούμενοι υπό της άγρίας όρδης των τελευταίων μεταναστών.

Η πρώτα της όγδόης ήμέρας υπήρξε φοβερά. Από σαρανταοκτώ ώρών οι δώδεκα άνδρες δεν είχαν βάλη εις τό στόμα των τίποτε και τά ζωώδη των βλέμματα προσεγλήοντο επί του όμιλου, τόν όποϊόν άπετέλουσιν ο ώραιος έσθρος και οι δύο του προσπατευόμενοι.

(*Έπειτα συνέχισα*)

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΛΑΙΜΑΡΓΟΥ

(*Συνέχεια και τέλος ίδε σελ. 209*)

Τόν Αύγουστον λοιπόν εκείνου του χρόνου προσεκήλθην, μαζί με όλα τά μέλη της μπάντας, εις τό έπίσημον γεύμα, τό όποϊόν παρέθετεν ή Δημοτική 'Αρχή προς τιμήν της Φιλαρμονικής μας κ' έπ' ευκαιρία της πενταετηρίδος της.

Φαντάζεσθε πλέον την χαράν μας και την συγκίνησιν μας! Δεν θά έτρώγαμεν άπλωρ, αλλά θά έπαίξαμεν και τό άγαπημένον μας μάς, μαζί με άλλα κομμάτια, ένώπιον του κ. Δημάρχου, ο όποϊος έπιθυμούσε να μάς άκούσθαι.

Ο κ. Φασόλης, με μεγάλην σοβαρότητα, μάς έκαμε διαφόρους συστάσεις περί της «στάσεως» την όποιαν έπρεπε να τηρήσωμεν κατά την άξιωμανημένον εκείνην ήμέραν, κτλ. Και τας παραμυθίας μάς υπεργέωσεν να έργασθώμεν συντόμως διά να έτοιμάσωμεν την συναυλίαν μας.

Ένα πράγμα έν τούτοις μάς άνησυχούσε κάπως, τόν 'Αλέκην και έμέ: Πώς θά έφέρετο ο λαιμαργός φίλος μας, όταν θά έβλεπε να παραλαύνομεν έμπρός του τόσα ώραία φαγητά; Θα έπωφελετό βέβαια της εύκαιρίας διά να «σχησθή στο φαί» και θά μάς έντρόπιζε...

Πώς έπρεπε να κάμωμεν διά να τόν καταστήσωμεν προσεκτικόν, χωρίς όμως να τόν προσβάλωμεν; Εύτυχώς, την παραμονήν της μεγάλης ήμέρας, ο ίδιος διέλυσε τούς φόβους μας.

— Να σάς πώ, — μάς ειπε κάπως στενωχωρημένος — ξεύρετε, ότι αύριο θά έχωμεν ένα έκτακτον γεύμα... Ξεύρετε έπίσης ότι έχω τό ελάττωμα να παρατρώγω. Φοβούμαι μήπως παρασρβθώ από τό ελάττωμά μου και κάμω πολόν άσχημη φιγούρα. Έπειτα, παραφαγωμένος, δεν θά μπορούσα να φυσήξω καλά τό τρομπόνι μου και τό σόλο μου θά πήγαινε χαμένο. Γι' αυτό ήθελα ένας από σας να με ειδοποιήσθαι, όταν πρέπει, διά να σταματήσω. Με κανένα νεύμα, με κανένα σύνθημα. Γιατί μονάχος μου θά ήταν άδύνατο. Όταν τρώγω, είνε περιεργον πράγμα ή μιά μπουκιά διαδέχεται την άλλην με ταχύτητα καταπληκτικήν και μπορώ να καταπιώ τόν περιέδρομο χωρίς να τό καταλάβω.

Τόν καυμένο τόν Ευγένιον! Η ειλικρινεία του μάς συνεκίνησε και του υπεσχέθημεν να τόν ειδοποιήσωμεν έγκαιρώσας καλοί φίλοι.

— Είνε εύκολώτατον, ειπεν ο 'Αλέ-

κος. Θα μάς τοποθετήσουν βέβαια τόν ένα άντικυρτόν άλλον, όπως στο τραπέζι του σχολείου. Οιοίτων, άμα σου πατήσω έλαφρά τό πόδι, θά παύσης πιά να τρώγης, και όσα φαγητά κι' αν περάσουν έπειτα άπ' έμπρός σου, δεν θά έγγίσης κανένα. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι! τό χέρι σου!

Την άλλην ήμέραν, όταν έφθασα εις την πλατείαν όπου έπρόκειτο να συγκεντρωθώμεν, ο 'Αλέκος ήτο ήδη εκεί με τά κατακαινούργια φορέματά του και μ' έπεριμένον. Έγώ έφορούσα μίαν ώραϊαν κόκκινην γραβάταν κ' έκύτταξα μ' εύχαριστήσιν τά κυμαίζοντα άκρα της, όταν παρουσιάσθη έξαφνα ο φίλος μας Ευγένιος μ' ένα άσπρο πανταλόνι της ώρας και με ύφος θριαμβευτικόν.

'Ολίγον κατ' όλίγον ήλθαν και οι άλλοι, και όταν έκτύπησε μεσημέρι, ο κ. Φασόλης έδωσε τό σύνθημα της έκκινήσεως.

Τζίμ! Τζίμ!.. Μπούμ! Μπούμ!..

«Ένα μεγάλο σκυλί, έκλυσθέν...» (Σελ. 215, στ. γ')

Υπό τούς ήχους του άγαπητού μας «Απομάχου» διεσχίσσαμεν τούς κεντρικούς δρόμους της πόλεως — φαντάζεσθε πιά με τί καμαρί! Και κατελήξαμεν εις την μεγάλην οικιαράν αυλήν του σχολείου μας, όπου ήτο στρωμένο τό τραπέζι, κάτω από μίαν μεγάλην τένταν μυρτοστόλιστον και σημαϊστολόιστον...

Έκεί ο κ. Φασόλης έκαμε μίαν σύντομον προσφώνησιν και άμέσως έκάθησαμεν εις τό τραπέζι.

Τό μεν ήτο θαυμάσιον και οι μάγειροι είχαν αναπτύξη όλην των την τέχνην. Να ειπώ την αλήθειαν, ο 'Αλέκος και έγώ δεν ήμεθα έντελώς ήσυχοι περί του φίλου μας και κρυφά τόν κατεσκοπούσαμεν... 'Αλλά πρέπει να όμολογήτω ότι ως τό τρίτον πιάτον έφέρθη λαμπρά. 'Επαιρνεν άπ' όλίγον, έπιφυλασσόμενος βέβαια διά τά κατόπιν φαγητά, διότι τόν έδλεπαμεν να διαβάξη, συχνά τόν κατάλογον, εις τόν όποϊόν ήσαν γραμμένα τόσα έξοχα πράγματα! Όταν όμως παρουσιάσθη τό τέταρτον πιάτον, μ' ένα γάλλον ψητόν, ροδοκόκκινον, του όποϊου και μόνον ή θεία ήτο όριτικωτάτη, — ώ, έκπληγής! — είδαμεν έξαφνα τόν Ευγένιον να μάς ρίπτει άπ' άντικυρτόν βλέμμα άγωνιώδες, να ταράσσεται επί του καθίσματός του, ναλλάζει χίλια χρώματα και

επιτέλους να λέγη τραυλίζων προς τόν υπηρέτην, ο όποϊος του έπρότεινε τό πιάτον:

— Εύχα... ριστώ... δεν... θά... πάρω...!

'Ετσι έπέρασεν όλα τά άλλα πιάτα έμπρός του, χωρίς να έγγίση κανέν!

'Ημεθα κατάπληκτοι. Συλλογισθέντες όμως ότι πιθανόν να ήτα άδιάθετος ή να συνεκινήθη έμπρός εις τόν τόνον κοσμον, τόν έλησμονήσαμεν μετ' όλίγον διά να παραδοθώμεν εις την απόλαυσιν μας. Διότι ήμεεις έτρώγαμεν άπ' όλα. Μόνον από καιρού εις καιρόν ο 'Αλέκος καθήμενος δίπλα μου, έσκυπτε και μου έλεγε:

— Μα τι έχει αυτός; είνε άπίστευτον!

Πού να φαντασθώμεν την αίτίαν αυτής της νηστειάς! Διότι δεν είχαμεν ιδή ένα μεγάλο σκύλον, ο όποϊος, έκλυσθείς από την ευώδιαν του μάγειρείου, είχε χωθή κρυφά κάτω από τό τραπέζι μας με την έλπίδα να γλείψη κανένα κόκκαλο. Αυτός λοιπόν, κατά λάθος, από άπροσεξίαν, έπάτησε με τό μεγάλο του πόδι,

τό πόδι του δυστυχούς μας φίλου και του έκαμε τό συμφωνημένον σύνθημα πολόν πρό της ώρας του! Ο Ευγένιος, νομίσας ότι είχε παραφάγη χωρίς να τό έννοήσθαι, — και είπαμεν ότι εις αυτό τό κεφάλαιον δεν είχαν έμπιστοσύνην εις τόν έαυτόν του, — έσταμάτη-

σεν έξαφνα με τό ηηρούν μετέωρον και — φαντάζεσθε πλέον! — με πόσην του λύπην! Μόνον όταν έτελείωσε και συνηντήθημεν πάλιν έξω, ήμπορέσαμεν να μάθωμεν την εξήγησιν του μυστηρίου.

— Δεν πιστεύω να έχετε παράπονο, μάς ειπε περίλυπος ο φίλος μας' είδατε, σάς άκουσα σή στιγμή' μόλις ο 'Αλέκος μου έπάτησε τό πόδι, έσταμάτησα.

— Τι; εφώνασα έγώ' μα έμεις δεν σ' επατήσαμε καθόλου! Τι μάς ψάλλεις εκεί; 'Απεναντίας άπορήσαμε που σε είδαμε να μην τρώς και υπεθέσαμεν ότι είσαι άδιάθετος.

— Έγώ;! άρρωστος έγώ; καλέ τι λέτε; είχα όρεξι να φάγω μόνος μου όσα έφάγατε όλοι σας.

Και ο Ευγένιος ήτοιμάζετο να θυμάσθαι μαζί μας, υποπτευόμενος ότι του έπαίξαμε κανένα παιγνίδι, όταν έξαφνα έκτύπησε τό μέτωπόν του και με φωνήν πνιγομένην από λύσσαν άνέκραξε:

— Μπώ! τό παληόσκυλο!

'Ενθυμήθη ότι είχε, ιδή τό μεγάλο σκυλί εις την αυλήν και έννοήσε...

— Ας είνε, ειπεν ύστερα κάπως παρηγορημένος' έχασα τόσα ώραία πράγματα, αλλά έμεινα νηστινός και ήμπορέσα να παίξω τό σόλο μου θαυμάσια.

ΦΩΚ. ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΟΡΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἄλλ' ὅταν ἔμαθον ὅτι ἀπὸ τὸ ταξίδι του δὲν ἔφερον οὔτε χρῆματα, οὔτε δῶρα, οὔτε ἕνα καινούριον φουστάνι δι' αὐτήν, οὔτε παπούτσια διὰ τὰ παιδιά, οὔτε τίποτε, ἐκτός τῆς νέας πειρομένης τοῦ Παρδαλοῦ, ἔπαυσε πλέον νὰ τὸν βλέπη με συμπάθειαν. Ἀπεναντίας ἤρχισεν νὰ τὸν γρινιάζῃ. Ὅταν δὲ ὁ Σάντος τὴν ἐβεβαίωσεν, ὅτι θὰ τοῦ ἐχάριζαν ἐντός ὀλίγου ἕνα ὀλόκληρον νησί «μέσα εἰς τὴν θάλασσαν», διὰ νὰ τὸ ὀρίξῃ, ἕνα νησί ποῦ θὰ εἶχε βέβαια περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ φουστάνια καὶ τὰ παπούτσια τοῦ κέ- σμου, ἢ φρόνιμη Μαρία δὲν τὸ ἐπίστευσε καθόλου, ἀπεκάλεσε τὸν ἄνδρα τῆς πα- λατιῶν καὶ τέλος πάντων τοῦ ἔκαμε μίαν μεγάλην σκηνήν. Ἐκτοτε ἐγρινιάζαν καθήμερον περισσότερο. Καὶ ὁ Σάντος Πάγθας, τοῦ ὁποίου ἐξηγητήν ἢ ὑπο- μωνή, ἐπήγε νὰ εὔρη τὸν Δὸν Κιχώτην καὶ νὰ τοῦ κάμῃ τὰ παραπάνω του.

— Πότε λοιπὸν θὰ πάρω αὐτὸ τὸ νησί νὰ ἡσυχάσω, τοῦ ἔλεγε, νὰ κάψῃ

φίμου Πανεπιστημίου τῆς Σαλαμάγκας. Ἀὐτὴν τὴν φορὰν ἡ οἰκονόμος καὶ ἡ ἀνεμιά ἐπρόσβησαν καλὰ διὰ τοῦτο, ἀπὸ πολλὰ μικρὰ περιστατικά, ἐνόησαν ὅτι κατὰ ἔμαγειρεύετο. Αἱ ὑπο- ψίαι τῶν μετεβλήθησαν εἰς βεβαιότητα, ὅταν, μίαν ἡ- μέραν, ὁ φοιτητὴς Καρρά- σκος ἔφερον εἰς τὸ σπίτι ἐν παλαιῶν κρῶνος κατασκευ- ρισμένον, τὸ ὅποιον εἶχεν εὔρη εἰς κάποιον παλαιπω- λεῖον. Ὁ Δὸν Κιχώτης τὸν εἶχε παρακαλέσῃ νὰ τοῦ προμηθεύσῃ, ἐν—ὅσω τὸ δυ- νατὸν ἄριστον. — καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ ἀποτελέσασμα τῶν ἐ- ρευνῶν του. Ἡ οἰκονόμος καὶ ἡ ἀνεμιά ἐτράβηξαν τὰ μαλλιά τῶν κ' ἐξερῶσαν, ὑβρίζουσαι ἀνγλεῶς τὸν Καρράσκον. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐγρησίμεισεν εἰς τίποτε, διότι τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύ- κτα ὁ Δὸν Κιχώτης τὰς ἐ- ξεγέλασε καὶ κατάρθρωσε νὰ δραπέτευσῃ κ' ἐκ τρίτου πρὸς νέας περιπετειάς, με τοὺς τυ- νήθεις του συντρόφους, ἦτοι τὸν Σάντος, τὸν Ἀχαμνό- ωνταν καὶ τὸν Παρδαλόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ὁ Δὸν Κιχώτης, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς νέας τοῦ αὐτῆς ἐκστρατείας, ἐσκέφθη νὰ λάβῃ τὴν εἰδικὴν εὐλο- γίαν τῆς δεσποίνης τῶν λογισμῶν του, τῆς ὁραίας Γλυκερίας τῆς Το- βοσαίδος. Διηυθύνθησαν λοιπὸν πρὸς τὸ Τοβόσον.

Εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μετὰ τὴν ἀνχωρήσασιν τῶν ἀπὸ τὸ χωρίον τῶν, ἔφθα- σαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔμενον ἡ ἀσύγκριτος Γλυκερία. Ὁ Δὸν Κιχώτης δὲν ἠθέλησε νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν πολίχνην τὴν ἡμέραν διὰ τοῦτο ἐστάθησαν ὡς νὰ νυκτώ- σῃ, εἰς τὰ περίχωρα, εἰς ἕν μικρὸν δάσος δρυῶν.

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη προχωρήσῃ πολὺ, ὅταν ὁ ἱππότης καὶ ὁ ἱππο- κῶμος του, ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον του ὁ ἕνας καὶ εἰς τὸν γαῖδαρον του ὁ ἄλλος, ἔκμασαν τὴν εἰσοδὸν τῶν εἰς τὸ Τοβόσον. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἤτυ- γοι. Κανείς ἐκ τῶν κατοίκων δὲν εἶχεν ἐξυπνήσῃ, ἢ τουλάχιστον δὲν εἶχεν κινήσῃ. Ἡ βαθεῖα σιγὴ ἐ- ταράσαστο κάπου—κάπου ἀπὸ τὸ γαύγισμα τῶν σκύλων, τὸ γρύλισμα τῶν χοίρων, τὸ νιαούρισμα τῶν γάτων καὶ τὸ ὀγκάνισμα τῶν γαϊδάρων.

— Σάντος, εἶπεν ὁ Δὸν Κιχώτης, ὀδήγησέ με εἰς τὸ παλάτι τῆς Γλυκερίας. Ἴσως θὰ τὴν εὔρωμεν ἐξυπνον.

— Ἄν δὲν κοιμᾶται, βέβαια, ἀπεκρίθη

ὁ Σάντος. Ἀλλὰ τί παλάτι μοῦ λές; Ἐμένα μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ κυρὰ—Γλυ- κέρα κατοικεῖ ε' ἕνα πτωχὸ σπιτάκι, μέσα ε' ἕνα στενὸ τυφλοσόκαο. Ἡ Ἐκ- λαμπρότης σου τὸ θέλει πα- λάτι! πολὺ καλὰ! μὰ τέτοια ὥρα εἶνε ἀνοιχτὸς οἱ ἐξώ- πορτες τῶν παλατιῶν;

— Στραβόξυλο! ἀνέκρα- ξεν ὁ Δὸν Κιχώτης! καὶ πότε εἶδες ἐνὸς βασιλικὰ πα- λάτια μέσα σὲ στενὰ τυφλο- σόκακα;

— Ἀφέντη, ὑπέλαβεν ὁ Σάντος, κάθε τόπος καὶ ζα- κόνι, κάθε μαγαλᾶς καὶ τά- ξι. Γι' αὐτὸ δὲν ξέρω μή- πως ἢ συνήθεια ἐδῶ εἶνε νὰ κλιῶνται παλάτια σὲ τυφλο- σόκακα. Ἀφῶ ὁμως τοῦ λό- γου σου εἶδες χίλιες φορὰς τὸ παλάτι τῆς κυρὰ—Γλυκέ- ρας, γιατί θέλεις νὰ σοῦ τὸ εὔρω ἐγώ, νύκτα ὥρα, ποῦ δὲν τὸ εἶδα παρὰ μίαν μόνον φορὰ;

— Θὰ μὲ κάμῃς νὰ σκά- σω, Σάντος! εἶπεν ὁ Δὸν Κιχώτης με ὕφος ἀνθρώπου ἀηλιτισμένου. Δὲν σοῦ εἶπα τόσες φορὰς ὅτι ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν εἶδα τὴν ἀπαράμιλλον Γλυκερίαν μου καὶ ἐτι- ποτὲ δὲν ἐπέρασα τὸ κατώφλι τοῦ παλα- τίου τῆς, καὶ ὅτι μόνον ἀπὸ τὴν φήμην τῶν θεληγέτρων τῆς καὶ τοῦ πνεύματός τῆς, ἀπὸ τὰς διηγήσεις ποῦ μοῦ ἔκαμαν περὶ αὐτῆς, ἔγινεα σκλάβος τῆς;

Ἦκουσαν τότε κρότον βημάτων. Ἡ νύξ ἤγγιζεν εἰς τὸ τέρας τῆς καὶ ἡ αὐγὴ δὲν θὰ ἐβράδυσε νάνατελιτῆ.

Ἐνός γεωργὸς ἐπήγαγεν ἤδη εἰς τὸν ἀγρὸν του με τὰ δύο μουλάρια του. Ὅταν ἐπληρώσαν ἀρκετὰ, ὁ Δὸν Κιχώτης τὸν ἐφώναξε.

— Καλημέρα, καλὲ μου φίλε, τῷ εἶ-

κ' ἡ γυναῖκά μου τὴ γρίνια; Ἄν στὴν ἡλικία ποῦ ἔχω, δὲν εἶμαι ικανὸς νὰ κυ- βερνήσω ἕνα νησί, δὲν θὰ εἶμαι ποτέ, οὔτε ἂν ζήσω σὰν τὸ Μαδουάλα. Τὸ δυ- στύχημα εἶνε, ποῦ ἐνῶ ἔχομε ὅλη τὴν ἰκανότητα ποῦ χρειάζεται γιὰ νὰ κυβερ- νηθῇ τὸ νησί, ἴσα—ἴσα τὸ νησί μᾶς λείπει!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Ἀχαμνωτῆ, ὁ ὁποῖος ἐχρημέτιζεν εἰς τὸν σταῦλον. Ὁ Δὸν Κιχώτης τὸ ἐθεώρησεν ὡς ἄριστον οἰωνόν. Ἀμέσως λοιπὸν, αὐτὸς καὶ ὁ Σάντος, ἤρχισαν νὰ προετοιμάζωνται κρυφὰ διὰ νῆαν ἐκ- στρατείας. Δυστυχῶς ὁ Δὸν Κιχώτης ἐνεθαρρύνετο αὐτὴν τὴν φορὰν εἰς τὰ τρελλὰ σχέδιά του καὶ ἀπὸ ἕνα ἀστεῖον, εἶδεν ἐνός τῶν γαιτόνων του. Ἦτο ὡς εἰκο- σιτέσσαράν ἑτῶν νέος, ὀνομαζόμενος Σαμφὸν Καρράσκος, κοντὸς καὶ χλωμὸς, ἀλλὰ πολὺ φαιδρὸς καὶ πολὺ ἐξυπνος. Ἀγαποῦσε προπάντων νὰ κάμῃ, νόστιμες φάρσες εἰς βάρος τοῦ πλησίον του, εἰς τοῦτο δὲ τὸν ἐδοῦθη καὶ ἡ ἀνάπτυ- ξίς του, διότι ἦτο φοιτητὴς τοῦ περι-

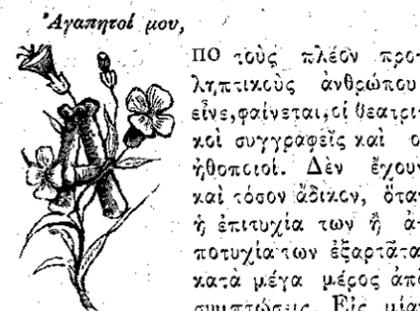

πεν εὐγενῶς. Εἰμπορεῖς νὰ μοῦ δεῖξῃς ἀπὸ ποῖον δρόμον θὰ υπάγω εἰς τὸ πα- λάτι τῆς ἐξακουστῆς πριγκιπίσσης Δόνας Γλυκερίας τῆς Τοβοσαίδος;

(Ἐπταὶ συνέχεια)

KIMΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΡΟΥΣΟΥΖΙΑ ΚΑΙ ΓΟΥΡΙ

Ἄραçitoi μου, ΠΟ τοὺς πλέον προ- ληπτικὸς ἀνθρώπος εἶνε, φαίνεται, οἱ θεατρι- κοὶ συγγραφεῖς καὶ οἱ ἠθοποιοὶ. Δὲν ἔχουν καὶ τόσον ἀδικον, ὅταν ἡ ἐπιτυχία τῶν ἢ ἀ- ποτυχία τῶν ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ συμπτώσεως. Εἰς μίαν ἢ δύο ὥρας πρέπει νὰ κριθῇ ἡ τύχη ἐνός ἔργου, μίᾳ παραστάσεως, μίᾳ ἐπιχει- ρήσεως. Φοβερὸν πρᾶγμα αὐτὴ ἡ λεγο- μένη πρώτη! Ἐνα λάθος, μία παρε- ξήγησις, ἕνα χάσμα εἰμπορεῖ νὰ γεννη- σῇ δυσφορίαν. Ἀρκεῖ τότε ἕνας νὰ πε- τάξῃ τὸ μαξιλάρι του. Ἀλλὰ ἕκατὸν θὰ τὸ ἀκολουθήσουν εἰς τὸν ἀέρα. Πάει! τὸ ἔργον ἐμαξελάρωθη! Μέγα δυστύ- χημα διὰ τὸν συγγραφεῖ, τὸν ἠθοποιόν, τὸ θεατρικόν. Πολλὰκις καταστραφῆ. Ἀλ- λοτε πάλιν ἀρκεῖ ἐν εὐτυχίᾳ ἀπρόοπτον, ἕνα τίποτε, διὰ νὰ προκαλέσῃ, τὸ πρῶ- τον γέλιο, τὸ πρῶτον χειροκρότημα, καὶ ἡ παράστασις νὰ ἐξακολουθήσῃ, ὡς τὸ τὸ τέλος θριαμβευτικῆ. Διὰ τοῦτο οἱ ἠθοποιοὶ ρέπουν πολὺ εἰς τὸ νὰ πιστεύ- ουν τοὺς οἰωνούς, καλοὺς ἢ κακοὺς, τὴν γρουσουζία ἢ τὸ γούρι. Ἐλαβὰ ἀ- φορμὴν νὰ τὸ παρατηρήσω ἀκόμη μίαν φορὰν τῶρα ποῦ ἐτοιμάζομεν εἰς τὴν «Νέαν Σκηνήν» μίαν νέαν κωμωδίαν μου. Ὅσον ἐνδιαφέρον εἶχα νὰ ἐπιτύχῃ ἐγώ, — φουκά! — ἄλλο τόσον εἶχεν καὶ ἡ δ. Κοκοπούλη, ἡ θιασάρχης καὶ πρω- ταγωνίστρια. Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς τὴν

ἔκαμνε φοβερὰ προληπτικὴν. Ὅσακις π. %. προσέλεγον ἐμπρὸς τῆς, ὅτι τὸ ἔρ- γον θὰ ἐπέτύγχανε, δὲν ἤρνετο νὰ πῇ «μακάρι, θεῖ μου!» ἀλλ' ἐπερπεν ἀ- φεύκτως νὰ κτυπήσῃ καὶ ξύλο, γιὰ νὰ πιάσῃ, ὁ λόγος. Ἄν δὲν εἶχε κοντὰ τῆς πρόχειρον, δὲν ἐθαρρύνετο νὰ σηκωθῇ διὰ νὰ εὔρη. Ἐκτυποῦσεν αὐτὴ τοὺς πάγ- κους, τὰ τραπέζια, τὰ καθίσματα, ἠνάγ- καζε δὲ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὰ κτυ- ποῦν. Τὴν παραμονὴν ἦλθεν εἰς τὰς δο- κίμας καταλυτικῆς, διότι εἶχεν ἰδῆ εἰς τὸν ὕπνον τῆς ὅτι ἔτρωγε γλυκά, τὸ ὅποιον σημαίνει πίκραν. Ἐστοιχημάτισε δὲ με δύο ἠθοποιούς, ὅτι... θάπο·ύχη τὸ ἔργον, διότι εἶχε παρατηρήσῃ, ὅτι πάντοτε ἔχονε τὰ στοιχημάτα τῆς, ἐπο- μένως θὰ ἐπέτύγχανε τὸ ἔργον διὰ νὰ χάσῃ καὶ αὐτὸ!

Ἐνῶ ἡ δ. Κοκοπούλη ἔκαμνε αὐτὰ, ἐγὼ ἔκαμνα τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Ἐ- μαθαῖνὰ κτυπῶ μαῖί τῆς τὰ ξύλα καὶ τὸ εἶχα γιὰ γούρι νὰ λέγω, ὅτι τὸ ἔρ- γον μου θὰ ἐμαξελάρωτο.

Εἰς τὸ τέλος ὁμως τὸ ἐπίστευσα ἀλη- θινὰ, διότι ὅλοι οἱ οἰωνοὶ μοῦ ἐφαίνοντο κακοί. Τὸ πρῶτὸ τῆς μεγάλης ἡμέρας, ἡ Λουλούκα μου ἔχυσε τὸ γάλα τῆς πρὶν ἀκόμη τὸ δοκιμάσῃ. Μὰ τί χύσιμο; Οὔτε στάλα δὲν ἔμεινε στὸ φλυτζάνι.

— Ἀχ, τί γρουσουζία! εἶπα! πάει, θὰ μαξιλαρωθῶ!

Μιὰ φίλη μας κυρία ἔστειλε καὶ μοῦ ἐξήτησεν εἰσιτήρια διὰ νὰ ξι.θ.μ. εἰς τὴν πρώτην.

— Ἀχ, εἶπα, εἶνε γρουσουζία, τὴν ξέρω! θὰ μαξιλαρωθῶ!

Ὅλα μοῦ ἔρταιγαν, ὅλα τὰ ἐξήγούσα ὡς ἀποτυχίαν. Καὶ διὰ νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, ἐπέπρασα μερικὸς ἡμέρας ἀγω- νιάδεις καὶ δυστυχίεις...

Ἡ κωμωδία μου ἐπιτέλους ἐδόθη — ἀλλὰ δὲν ἔπεσε κανένα μαξιλάρι. Ἀπε- ναντίας ἡ δ. Κοκοπούλη... ἔχασε θριαμ- βευτικῶς τὸ στοιχημά. — τὸ ὅποιον μά- λιστα ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἐπλήρωσε δι- πλόν. Καὶ ἐκείνοι ποῦ ἤξευραν τοὺς φῶ- βους μου διὰ τοὺς κακοὺς οἰωνούς, μοῦ ἔλεγαν ὕστερα:

— Εἶδες λοιπὸν ὅτι εἶχες λάθος; τὸ γούρι τὸ ἐπαίρνες γιὰ γρουσουζία.

Πραγματικῶς εἶχα λάθος. Ἀλλὰ τὸ λάθος μου δὲν ἦτο διὲ παρεξηγούσα τοὺς οἰωνούς. Ἦτο μόνον, ὅτι ἐπίστευα εἰς οἰωνούς. Ἐλησμονούσα—ὅπως τὸ πα- θαινουν τότε οἱ καὶ τόσοι ὅταν ἐνδιαφέρων- ται πολὺ διὰ κάτι—δὲ δὲν ὑπάρχουν οὔτε γούρια οὔτε γρουσουζίεις, καὶ ἄφισα τὸν ἑαυτὸν μου νὰ κυριεύεται ἀπὸ τὴν προληψίαν τὴν γελοῖαν καὶ ἀνόητον. Σὰς εἶπα, ὅτι πολλοὶ ἀνθρώποι ἔχουν αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰς ἀδυναμίας. Καὶ ἀπὸ τοὺς πλέον ἀνεπτυγμένους, καὶ ἀπὸ τοὺς πλέον λογικοὺς. Ἀλλὰ τί σημαί- νει; τὸ παράλογον εἶνε πάντοτε παρά- λογον καὶ κανείς δὲν εἶνε δικαιολογη- μένος ὅταν παρασύρεται εἰς τοιαύτας δια- νοητικὰς παρεκτροπάς. Ἀπὸ τώρα ποῦ εἶθε νέοι, πρέπει νὰ συνειθίστε νὰ τὰς ἀπαφεύγετε. Μὴ πιστεύετε εἰς οἰωνούς, εἰς γούρια, καὶ εἰς γρουσουζίεις. Ὅταν χύνεται ἕνα φλυτζάνι γάλα, δὲν εἶνε τί- ποτε ἄλλο παρὰ μίᾳ ἀπροσεξία, ποῦ δὲν ἔχει καρμῖαν σημασίαν. Αὐτὸ τὸ φλυ- τζάνι νὰ τὸ ἐνθυμηθε. Καὶ θεατρικοὶ συγγραφεῖς ἂν δὲν γίνετε, ὥστε νὰ φο- βηθε μαξιλαρία, εἰς πολλὰς ἄλλας πε- ριστάσεις τῆς ζωῆς σας, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ κάμνουν τὸν ἀνθρώπιν προληπτικόν, εἰμπορεῖ νὰ σὰς χρησιμεύσῃ...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἡ δύναμις τοῦ κύματος

Ὁ πύργος αὐτός, ἐπὶ τῶν Ἀγγλικῶν ἀ- κτῶν, κατε- σκευάσθη, ὅ- πως πολλοὶ ἄλλοι, καθ' ἣν ἐποχὴν εἰ Ἀγ- γλοὶ ἐφεισθόν- το τὴν εἰσβο- λὴν τοῦ Να- πολέοντος. Ὁ ταίχος τοῦ πύργου αὐτοῦ ἔχει πάχος τριῶν μέτρων, ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ κύ- ματος ὑπῆρξε τόσον μεγάλη, ὥστε μ' ἐν μόνον κύματι ἔσπασε τὸν πύργον εἰς τρία. Ἡ εἰκὼν μας εἶνε πιστὸν ἀντίγρα- φον ἐκ φωτογραφίας.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

Ἑσπέρη διὰ Ἐλεονώρας Α. Σιέντες

ΦΡΑ	ΣΜΟΥ	ΜΗ	ΛΙ
ΜΟΥ	ΤΟ	ΛΟ	ΛΛ
ΠΩΡ	ΟΥ	ΚΑ	ΛΟ

Νὰ συμπληρωθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθῶν τέσσαρα ὀπωρικά, ὅπως τὰ λέγομεν εἰς τὴν κοινὴν γλῶσ- σαν.

Ἀλλοῖσι: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ- θήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν

μας (38, ὁδὸς Ἐρμιπίδου), συνοδεύων τὴν ἀπο- στολὴν του με μίαν δεκάραν ἢ με ἕνα δε- κάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὀ- λων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσῶ το ὅποισ ἀποτελεσθῆ, θὰ ἐγγρά- φωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 23ου φύλλου

α'.) Μόνωσις. Πύργος, Φούλι, Χάων, Γαλίνη. — β'.) Καλόγηρος (καλό, γυ- ρος.) — β'.) Εἰς τὸ ἐν ἄκρον τῆς σκη- νῆς σχηματίζεται ἡ γραφίς, εἰς τὸ ἄλλο ὁ πέλεκυς μετὰ τῆς θέρας καὶ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ πιστόλι ἀνωθεν ὁ κλόουν πλῆσιον τοῦ ἀλιεῶς ἢ πίπα εἰς τὰ σύννεφα ἢ κεφαλὴ τοῦ ἀνδρείκελλου ἔμπροσθεν τοῦ ὀρθίου κυρίου, ὁ γελῶν ἀνθρώπος ὀπι- σθεν ἢ κεφαλὴ τοῦ πεγνοῦ,

γραφή της εκδρομής. Στεναγμόν του 'Ανέμου (απεροίφθη ως ανέκδοτον γνωστόν, πού το 'έδημοσίωσαν και άλλοι). 'Ελληνική 'Καρόδιον (Έλαβα κ' ευχαριστώ μ'ην άνησυχής, έγκλωβος έφθασαν). 'Αθηναίων 'Απόδητη (ευχαριστώ δια την ισοστήριξιν και χαιρώ δια την συμμετοχήν). Γενναίο 'Ελληνοπόλο (Έλαβα, ευχαριστώ). 'Αφροδίτη των Μεδίων (ευχαριστώ δια το ξεσπάθωμα). Κραυγή Νίχης (δ κ. Π. σου άπήγτησεν ι-διαίτερός). Θεάν 'Ελλάδα (Έστειλα). 'Εθνομών Παϊάνα (Έστειλα) είπα, ότι εις την β' προκριματικήν έκλογήν θά ψηφισθούν τα ψευδώνυμα μόνον τής β' τριμηρίας, και όσα εκ των μη έπιτυχόντων τής α' ανανεωθούν μέχρι τέλου Μαΐου). Χιράβαν (Έλαβα, ευχαριστώ) τό 17ον φύλλον έταξείδουσε μαζί με τον 'Τιτανικόν' εις τα βάθη του 'Ωκεανού' και δι' αυτό τό Έστειλα εκ νέου προς όλους τους εν 'Αμερική φίλους μου! 'Εανθην 'Ελληνοπόλο (Έχει καλώς). 'Αρελή Σανθούλαν (έπιτρέπεται παραστικά στον 'Ελληνοπόλο και περιμένω). 'Ελληνικόν 'Ιδεώδες (ή Σημείωσις άκριτής; γενικήν στατιστικήν στείλέ μου εις τό τέλος του Έτους; ό διαγωνισμός αυτός γίνεται όκτώ χρόνια ψευδώνυμα δέν μαρτυρώ εις τα Έλλα σου άπαντώ και) Κάσμεν (όλα ελήφθησαν βραβείον και λυσόχαρτον Έστειλα). 'Αδάφνης Στέφανον, 'Αθανάσιον Διάκον, κλπ. κλπ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 16ην Μαΐου, θ' απαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 132ος Διαγωνισμός Λύσεων 'Απριλίου—'Ιουλίου (Δι' όλοισ δεκαί μέχρι τής 28ης 'Ιουνίου)

243. Δεξιόγραφος

Προσθέτω ένα γράμμα εις ζών τι κοινόν, και κράτος τής Ευρώπης σου κάμνω στο λεπτόν. 'Εστάλη υπό τής 'Αγνωστού

244. Μεταγραμματισμός

'Ενός ζώου διωλλάθου 'Αν αλλάξην τον λαμόν, Τήν πρωτεύουσαν θά κάμην Κράτους εκ των μακρινών 'Εστάλη υπό 'Ασκαίους τής Μιλησίας

245. Αίνημα

Μονό, μυρζώ Σε γλάστρα πάνω Διπλό, άφριζώ, Κύματα κάνω. 'Εστάλη υπό του 'Εξοριστού Βασιλέα

246. Πυγμαίς

Οί σταυροί αποτελούν ζών. + * + * = Πρόθεσις. * + * + * = 'Όπλον άμυντικόν. * + * + * + * = Πόλις τής 'Ελλάδος. * + * + * + * + * = Πηγών. 'Εστάλη υπό τής Συριακής Αθήας

247. Μυστικά 'Ερωτήσις

Διδάσκαλος:—Τί μέρος λόγου είνε ό.....; Μαθητής:—'Επιβέτον τριγενές και τρικατάληχτον. Διδάσκαλος:—Μπα! και πώς κάμνουν τά τρία γένη; Μαθητής:—'Ο..... ή..... τό..... Διδάσκαλος:—Μά τί λές! Τό άρσενικόν είνε ούράνιον, τό θηλυκόν χώρα και τό ούδέτερον άρχαία πόλις!

'Εστάλη υπό τής Υλικής Στοργής

248. Ποικίλη Συλλαβική 'Ακροστιχίς

'Η άρχική συλλαβή τής πρώτης των κάτωθι ζητούμενων λέξεων, ή δευτέρα τής δευτέρας, ή τρίτη τής τρίτης και ούτω καθέξής, αποτελούν μεγάλην όροσειράν: 1. Πλανήτης; 2. 'Όρος διάσημον εκ τής Γραφής; 3. 'Όνομα Ρωμαίας γυναίκος; 4. Κράτος τής Ευρώπης. 'Εστάλη υπό του 'Υδατικού Χάνου

249. Φωνηεντόλιπον

φ λ ς - δ κ μ ζ 'Εστάλη υπό τής Ζακίνης

250. Γράφος

τούς Μ Μ τούς τούς Μ Μ τούς Τύχη, Τύχη, 5. τούς Μ Μ τούς τούς Μ Μ τούς 'Εστάλη υπό τής Νέλλε

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών 'Ασκήσεων του φύλλου 19 179. 'Ομηρος (δ, μέρος).—180. Λεζικόν—Μεξικόν.—181. 'Αβελ—'Ελα. 182. ΚΑΝΤΙΟΣ 183. ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΣΕΡΙΦΟΣ (αίνος, ρόδον, Δαυία, 'Αρνος, νήσος, Ηρακλής, Σαρδηνία.)—184. Μιτρόπος (μ-ι-σ-ο-σ-φ-ε-της-ε-παι-ος).—185. ΑΛΗΚΤΩ ('Αρης, Λέων, 'Ηρακλής, Κόρινθος, Τίβερις, 'Ωρίων.)—186. Νενίκηκά σε, Σολομών.—187. Τά νυστήρια είν' έπίά. (Τά μ' εις τί-ροιά είν' έπίά.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις με άπλά στοιχεία των 8 στιγμών λεπτά 10, δια δέ τούς συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον με παχέα στοιχεία τό διπλάσιον, και με κεφαλαία τό τριπλάσιον. 'Ελάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αί όλιγώτεροι των 15 πληρογονται ως θά ήσαν 15. 'Ο χωριστός στίχος, έστω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή άπλά στοιχεία των 8 στιγμών, υπολογίζεται ως έξ λέξεις άπλά.—Αί μη συνδρομώμενα υπό του αντιτίμου άγγελιαί δέν δημοσιεύονται.]

Ποιος, φίλος μου, δέν έχει άκούσει τον ξακουσμένο Γέρω του Μωρηά; Και ποιος λοιπόν δέν θά τον ψηφίση; Πιστεύω κανείς! Σας ευχαριστώ εκ των προτέρων. Γέρω του Μωρηά (1Β', 113)

Παρακαλώ τούς πολυπληθείς φίλους μου, ένα εις τό προσεχές Δημοψήφισμα τής Β' τριμηρίας ψηφίσωσι και την άδελφήν μου 'Νέα 'Ελλάς και θά με υποχρεώσωσι. Μετ' ευχαριστιών 'Ο φίλος σας Δάφνης Στέφανος (1Β', 114)

ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Υπό τό άνω ιδανικόν ψευδώνυμον, κατέρχομαι εις τον άγώνα των ψευδωνύμων, παρακαλώ δέ πάντας τούς καλαισθήτους ψηφοφόρους όπως τιμήσωσι και έμε δια τής λευκής των ψήφου. (1Β', 115)

ΟΝΕΙΡΕΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Δηλώ ότι ήλλαξ ψευδώνυμον πρό πολλού, Θεά 'Ελπίς (1Β', 117)

Οραία μ' έγελάσατε. Εδγε ζουλοπαρέα! 'Ητανε πρωταπριλιά και γ' αυτό σας συγχαρώ. Μά σας λέω πώς του χρόνου θά νά σας γελάσω γώ.— Γαλάτεια. (1Β', 118)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 23ου ΦΥΛΛΟΥ ("Ιδε την λύσην εις την σελ. 217)

ΑΘΗΝΩΝ: Μαρία Γ. Βλαδιμήρου, Ζακελίνα Φλεβιά, Νήσσα Γιαννάρου. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δημ. Παπανικολάου, Γ.Ν. Αιγιάλειδης, 'Ιάσ. Ν. Αιγιάλειδης, Γ. Ν. Βαυβακάρης

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Δημ. Χ. Χριστοδούλου. ΚΑΡΑΙΤΣΗΣ: 'Ιωαν. Α. Γούλας. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: 'Ιωαν. Α. Μέσας. ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Τ. Α. Σηλυβάρδης. ΠΑΤΡΩΝ: 'Ανεμόνη, Γιαν. Β. Παπανικολάου, Τούλα Παπαχοροπούλου, 'Ιωαν. Σ. Βασιλείου. ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Στεφ. Α. Καράσος, Β. 'Ηλ. Τράμπας. ΥΔΡΑΣ: Νίτσα Δ. Πινότσι. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: 'Αθαν. Γ. Καρότης, Ξένη Α. Δουζίνα.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Μερσέη Μέση, Ευφροσύνη Μέση, Νεταλία και 'Αλεξάνδρα Γ. Π. Καζαντζή. ΣΑΜΟΥ: Νίκος Γιοκαρίνης Χριστ. Γ. Καραθανάσης, Μανώλης Κωπας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των ευρόντων δεδήν την λύσην τά όνόματα έτέθησαν εις την Κληρονομία και εκληρώθη ό εν Βόλω ΔΗΜ. Χ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ό οποίος ένεργώσθη δια τρεις μήνας από της 'Ιουλιου. Πλεονάζουσι δε. 0,20 δια τον ποσοχή Διόγων. Οί άποστειλαντες άνευ δεκαλέπτου την λύσην δέν άφέρονται, ούτε οί άποστειλαντες πεντάλεπτον άντι δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον δώματικόν 10 παρα ισουδυναμεί με 5 λεπτά, ώστε δια 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρα.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά και ήθικά, έκδοθέντα υπό τής 'Διαπλάσεως των Παιδών.

- 'Ο 'Άγγελος τής 'Αγάπης (60 εικόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.
- Τό Βιβλίον τής Συμπεριφοράς, φρ. 0,60.
- Τό Θύμα του Φθόνου, (20 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
- Δεύκωμα μικρών μυστικών, 'Εκαστον τετράδιον φρ. 0,15 Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,— Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,— Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,—
- 'Η Μαργουσία, (21 εικόν.) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
- 'Η Μούσα των Παιδών (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.
- 'Η Νίνα (20 εικόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
- Παιδικόι Διάλογοι (Κουτίδου) Σειρά Α' φρ. 1,20. Σειρά Β' φρ. 1,20.
- Παιδικόν Θέατρον (Σενοπούλου) φρ. 2, χρυσόδετον φρ. 3,50.
- Παιδικόν Πνεύμα (3 τομ.δια) έκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τά 3 όμοι, φρ. 2,50.
- Πόδας ό Νικίου (Κουτίδου) Σειρά Α' φρ. 1,20. Σειρά Β' φρ. 1,20.
- 'Ο Πυγε οπώλης (24 εικόνες) φρ. 3,50 Χρυσόδ. φρ. 5.
- 'Υπέρ Πατρίδος (35 εικόνες) φρ. 3,50 Χρυσόδ. φρ. 5.
- 'Ο Φώτης. 'Εμμετρον Διήγημα υπό Χρ. Σαμαρταίου, φρ. 0,60.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Συνιστώμενον υπό του 'Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' έξοχην παιδικών περιόδων σύγγραμμα, άληθής παρασχόν εις την χώραν ήμών ύψησας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ 'Εσωτερικού: 'Εξωτερικού: 'Ετησία... δε. 8,— 'Ετήσια... φρ. 10,— 'Εξάμηνος... 4,50 'Εξάμηνος... 5,50 Τρίμηνος... 2,50 Τρίμηνος... 3,— Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ 'Εν 'Αθήναις, 26 Μαΐου 1912

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διά των Πρακτόρων, 'Εσωτερ. Λ. 10. 'Εξωτερ. Λ. 15 Φύλλα προηγούμενων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώμενα έκαστον λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 'Οδός Εδρεϊαίου δε. 38, παρ' τό Βαρθάκιον 'Ετος 34ον.—'Αριθ. 26

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ YALDES)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ' (Συνέχεια)

'Ο Πέτρος τούς έβλεπε και τούς έπρόσεχεν...

Αί δύο γυναίκες ήσαν φαβερά έξηγλημένα, διότι ή πικρά γεύσις των θρεπτικών καρίων δέν ταίς επέτρεπε να τρώγουν παρά όλιγον. Δέν θά ήμπορούσαν λοιπόν να κάμουν την παραμικράν αντίστασιν εν περιπτώσει έπιθέσεως.

'Ο Πέτρος ήτο δυνατώτερος μ' έπιμονήν έμασσούσε τον έξωτικόν καρπόν, ό οποίος τώ έδιδε δυνάμεις.

Μόνον πού είχε λιγνεύσει, άλλ' από μέσα του ήσθάνετο μιαν νευρικήν διέγερσιν, ή οποία τον έκαρνε να εύρισκη δυσφόρητον την άπραξίαν. Με τά χέρια εις τά θυλάκια, θωπεύων τά δύο του ρεβόλβερ, παρηκολούθει όλα τά κινήματα εκείνων, τούς ε-πίους έδλεπεν ετόιμους προς μάχην.

'Η μητέρα και ή κόρη, έξηγλωμένα εις τά εδωλιά των, ήσαν ήμιλιπόθυμοι. Κανείς δέν εύρισκετο εις τό πηδάλιον, έγκαταλειμμένον πρό πολλού.

'Η φαλαινοθηρίς έπλεε μόνη της, ειρή και ως έτυχε.

Μόνος εναντίον δώδεκα.

'Αγγλιστί ό Πέτρος ειπε προς την κυρίαν Ζολλιέ:— Σηκωθήτε, κυρία, διότι νέος κινδυνος μάς άπειλεί. Ξεύρετε να ρίχνετε πιστόλι; 'Η κυρία Ζολλιέ, γυλθανισθείσα από αυτάς τάς λέ-

ξεις, άνεκάθησε και, βλέπουσα τά πρόσωπα και την στάσιν των άνθρωποφάγων τής πρώρας, ένόησεν εύθες δια ποίον κίνδυνον ώμίλει ό Πέτρος. 'Ερρίγησε και άπεκρίθη:—Ναι, ξεύρω να γεμίσω τά πιστόλια. Ξεύρω άνόμη και να ρίχνω... Πρέπει να ξυπνήσω την 'Ελένη;

'Οχι, περιττόν να την τρομάξετε, άπεκρίθη ό Πέτρος. 'Εδώ είνε αί σφαίραι των δύο καλίμπρ, προσέθεσε παραδίδων εις αυτήν κρυφίως τά πυρομαχικά' άμα άδειασή τό πρώτόν μου πιστόλι, θά σας τό δώσω. Θά μου τό ξαναγεμίσετε, ενώ θά μεταχειρίζομαι τό δεύτερον. Μη φοβάσθε! 'Εχω δια να τούς σκοτώσω όλους πριν μάς πλησιάση κανείς.

'Ταχώς ως άστραπή, ό Πέτρος έπυροβόλησε...' (Σελ. 221, στ. γ')

'Ομιλούσεν έστραμμένος προς την φίλην του, δια να μην έννοήσουν οί άλλοι τίποτε. 'Όταν έστράφη πάλιν προς τούς έγχρούς, τούς είδε να πλησιάζουν σιγά-σιγά... 'Εύρισκοντο ήδη εις τό μέσον τής φαλαινοθηρίδος. 'Ο Πέτρος τούς εφώναξε:—'Ε, πού πηγαινετε; τί θέλετε; Τό επανέλαβε και ιταλιστί:—Πού πηγαινετε; τί θέλετε; Σας άπαγορεύω να προχωρήσετε! 'Αποίσιος γέλωσ τώ άπεκρίθη, άποκαλύπτων τούς όδόντας των πεινασμένων άνθρωποφάγων. Είς των άνδρών όρμησε, με άνοικτους βραχίονας, δια να τον άρπάξη και να τον πνίξη. 'Αλλά ταχώς ως άστραπή, ό Πέτρος έστράβηξε τό ρεβόλβερ του κ' έπυροβόλησεν. 'Ο έγχρούς εκυλίσθη με τό στήθος τρυπημένον. —'Εχω από μία σφαίρα για καθένα σας! εφώναξεν ό νέος, δείχνων και τό άλλο ρεβόλβερ του. Τον πρώτο πού θά κάμη βήμα, θά τον κάψω! Φαγωθήτε μεταξύ σας, άν θέλετε, αλλά μην έγγίσετε ούτε αυτές τές κυρίες, ούτε μένα, γιατί σκοτώνω! 'Ητο ύπέροχος εις την γενναίαν αυτήν στάσιν ό ώραίος